

Sergi Uribe.

“Allà vaig conèixer què era sobreviure a la jungla”

Fèlix Villagrasa (text i fotografies)

Vilagrassa és un poble de la Catalunya nova, de gent que va baixar de les muntanyes quan, durant l'edat mitjana, els musulmans s'afebliren, i s'hi feien “flamenco, llanto y coplas”. Cinc-centes tretze ànimes. Però la població més nombrosa és la de pollastres i tossinos, tot i que aquests no voten ni acostumen a sortir de casa més que per fer el viatge final. Vilagrassa és, doncs, un poble agropecuari, on hi viuen persones que, paradoxalment, mai han trepitjat un hort, com en Sergi Uribe, barceloní de l'antiga vila de Gràcia, on sentí les primeres incomoditats de la vida l'any 1967. Fill de pare basc i mare castellana, cursà els primers estudis a l'escola pública que hi havia a la Plaça del Sol. Després, inicià i clausurà, prematurament, els d'electrònica.

De la seva joventut recorda la solitud, la distància vers la gent corrent a causa de les seves circumstàncies familiars: un pare alcohòlic, i una mare de qui no recorda haver rebut l'escalf necessari en els anys d'infància i adolescència. Acabà aplegant-se amb una colla de joves que, com ell, procedien de famílies poc modèliques; nois més grans amb qui iniciaria la rutina de la vida bohèmia pels bars del seu barri, que acollia el bo i millor dels *enfants terribles* de la classe mitjana barcelonina, i algunes noies que es deixaven estimar. Després de no poques batalles entre bandes de barri, reprengué la solitud quan

la seva colla es va anar disgregant entre sobredosis i ingressos a la presó. Era el jovent sobrer de la Transició, ciutadans sense esperança, ni tan sols per a la cua de l'INEM. És llavors quan li arriba, com per inspiració divina, la vàlvula per on canalitzar tanta frustració, als seus pocs anys: el dibuix i la pintura.

La seva iconografia de postadolescent devia molt a la influència d'un art pop que, esterilitzat, ell ompliria de violència, sexe i mort: sublimació de la part fosca que tots amaguem? O transgressió calculada, amorosida, gairebé sensualitzada,

sense prosa lletgista, com un joc de l'artista que convida a participar els guaitadors. Un joc, carai, el joc que li va faltar de petit, la provocació honesta a la recerca d'una bona reboçada, gratificant: interestimació i a reveure. En Sergi, arquetip d'una generació titànica de dinamiters que van esberlar els darrers ponts de la moral castrant, de la vida per l'interès, de la política de les noves elits oportunistes, de les ideologies que s'escolaven entre els dits i et deixaven els peus xops i la cara bruta.

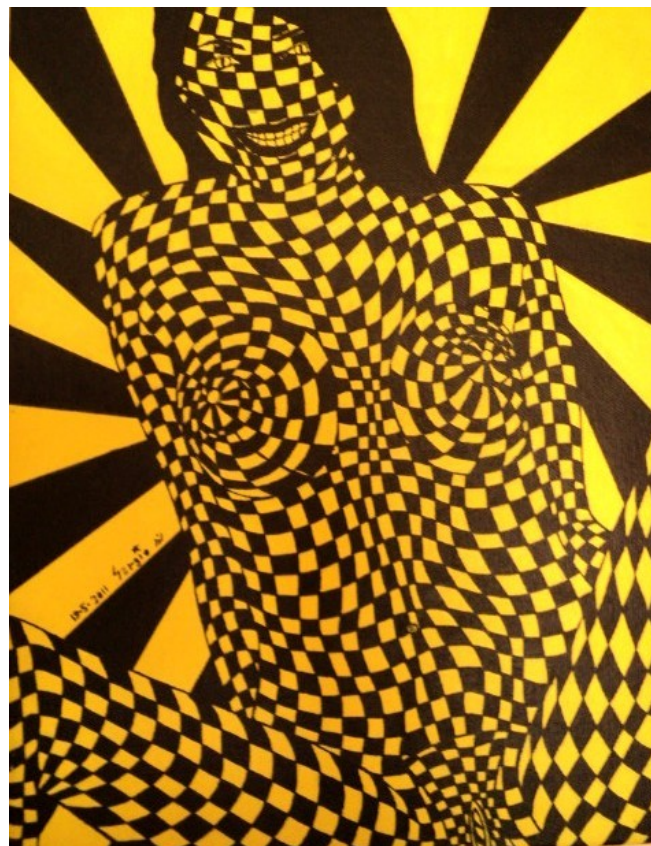
En Sergi, de fet, plenament influït pel punk de la generació immediatament anterior, es veié més afectat per l'afterpunk europeu i americà, que no pas pels punkarres bascos i imitadors. No es considera seguidor de modes, però –marca generacional–, escolta contínuament música sorgida de les diferents receptes del rock anglosaxó. Per a ell és important allò que li pot aportar gent que surt de la normalitat: pot ser enriquidor.

El seu gran trauma –confessa–, com el de molts altres d'aquella generació que visqué el pas de la dictadura feixista a una democràcia cosmètica, sense cap interès ni idea civilitzadora per als joves, fou la "mili". Diu que el va trastocat del tot, cuidant un polvorí a Riba-roja i formant-se per a la desactivació d'explosius. No era tant el règim

disciplinari, sinó l'ambient de por i violència que es vivia, la irracionalitat i la falta total de companyonia o d'alguna mena d'esperit que no fos el campí qui pugui i el ja t'ho faràs. En aquells temps, l'agonia del seu pare el va fer entrar en una febre compulsiva d'activitat artística: de nou el sexe i la mort, eros i tànatos, l'eterna contradicció de les forces genitals i de la destrucció de la vida. Temes lúbrics i sinistres, però amb una resolució entre el còmic i l'anunci publicitari.

En l'ambient etílicocultural de Gràcia durant els anys 80 Sergi Uribe va donar sortida a la seva afició artística, fent exposicions en diferents locals públics, però també rebé la inspiració i la influència d'altres tipus de persones d'arreu de la ciutat i del món (era l'època gloriosa dels bars graciencs, de la nit barcelonina mesocràtica). Uns ambients on no calia tenir colla fixa, on amb un cassette i una nevera de cerveses, qualsevol podia sentir-se l'amo del Rick's de Casablanca. I els fills més inquiets de la classe subalterna podien jugar a ser artistes per aspirar, tan sols, a demostrar que ells també existien, i que podien fer alguna cosa més que beure i fer gruix als concerts.

Entre 1996 i 2005 va fer onze exposicions en diferents locals de Gràcia, amb unes xifres de vendes que ja voldrien aconseguir alguns professionals del gremi. Tanmateix, els preus de les seves peces tenen més a veure amb l'esforç artesanal que no pas amb pretensions metafísiques astronòmiques. A partir de la seva radicació en terres urgellenques, des de l'any

2000, ha exposat diverses vegades a Verdú, una a Tàrraga (2003), una a Vilagrassa (2009), una a València (2011) i la darrera, a la sala de l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida l'any 2013.

Malgrat que Uribe es confessa urbanita de cap a peus, amb l'inici del mil·lenni fugí de la bella i grassa Barcelona per instal·lar-se, inicialment, a Verdú, on va subsistir com a empleat municipal de manteniment. Va continuar pintant, aferrat als seus temes, sense aparent influència del medi rural, tan nou per a ell, i on s'integra suaument sense desenvolupar, però, aquell estil neorural tant del gust dels "pijo-progres que, com que tenen diners, ells o els seus pares, es poden dedicar a interpretar una falsa vida bucòlica". I remata: "Em sento molt identificat amb una cançó de Leño que diu: *'hiciste en los billares la primera comunión'* ". Perquè, malgrat que la seva ànima sempre ha estat transparent per als amics i els amors, i molt més ara, que no s'interposen els miralls deformadors dels psicotròpics, ell –com tots– porta dins seu les esgarrinxades dels primers anys, i camina sempre per la part asfaltada dels camins, malgrat que és la part més dura: "recordo els billars del carrer Milà i Fontanals, on l'encarregat, geperut i bujarra,

regalava als nois pals de billar dels bons, calibrats, si aquests accedien a pujar al quartet que hi tenia dalt, amb un llit. Allà vaig conèixer què era sobreviure a la jungla".

Alguna de les seves exposicions, tan allunyades del paisatgisme romàntic típic de les sales comarcals, ha produït, si més no, estranyesa entre els avis, que no se'n perden una. Hi ha qui li ha comentat: "no sé què volen dir, aquests quadres, però es nota que tenen alguna cosa". Bé, objectiu cobert: causar curiositat a través de la diversitat: l'art que commou. Molt bé. Ara, l'anècdota divertida tingué lloc en una exposició a Verdú, on dues monges vedrunes es miraven un collage de format mitjà en què apareixien fotos de revistes amb el rostre de Marilyn Monroe i retalls de diversos models de consoladors vibrators. La monja més gran, mirant-se les imatges dels falsos samalers, demanà a l'altra: "i això, què són?", la resposta de la més jove fou: "ocellets".

En una valoració general, a Uribe, el casc antic de Lleida capital li recorda el barri Gòtic barceloní dels anys 70: les prostitutes prèt a porter, la indumentària dels macarres i la degradació urbana.

